

Vlévající se do ústí

Lastury lidství
od břicha bolesti
do oceánu

Nechytnutý tón lyry
slily
barvy podzimu
V posteli
rozsvěcí se majáky
aby lodě trefily
mezi boky zbloudilý

jak pěna u českého-zlatého
zní mušle
a ráno roztahuje
první záclonky paprsků

nohy rozkousávají pelesti
pocitů:
nebylo nikdy vraťme se
nebo jít dál
stačí žhavé teď
trmácející se ručkama
bohyně s lesklou
pletí
spletenou do perleti
a muže s ústy
v ústí

Sochař

Tak dlouho jsme se přibližovali...
a minuli
Propast kilometrů na nás
otevřela chtivý chřtán
a spolkla vesmíry

V rozbitém zrcadle
se nikdy neuvidím celá
Chybí tvé dlaně
aby mě domodelovaly.

Odras hvězdy na hladině

Postřelená hvězda
klopýtla
a vmezeřila se do těl:
„Chceš se milovat?“
ve vaně plné vychládající vody
tropického vzduchu
zkrabatělých prstů
slov nasekaných jako petržel
(jen tak napovrch)
ale myšlených jako střela do středu
do niter

Ucho Van Gogha
zbarveno ženskou krví
to kvetou lístky vlčích
máki
z našich bolestí
stále tak bledá, skoro průsvitná

se přitočím k tvému boku
Ta hvězda pálí
a na hladině se batolí kruhy
s odlesky vypitého vína
Hlubina tlačí na naše lopatky
a já se neodvážuji otevřít oči
nechci vyplašit padlého nebeského posla
s pěti cípy svitu
v klíně
našeho jezera...